

KYSYMYKSEEN KULAKISTON LUOKKANA LIKVIDOIMISEN POLITIIKASTA

„Krasnaja Zvezdan“²⁴ № 16 kirjoituksessa „Kulakiston luokkana likvidointi“, joka yleispiirtein on kiistattomasti oikea, esiintyy kaksi epätarkkuutta sanamuodossa. Minusta näyttää, että on korjattava nämä epätarkkuudet.

1. Kirjoituksessa sanotaan:

„Kuntoonpalauttamiskaudella me toteutimme rajoittamispolitiikkaa kaupungin ja maaseudun kapitalistisiin aineksiin nähden. Uudestirakentamiskauden alkaessa me siirryimme rajoittamispolitiikasta näiden aineiden syrjäyttämispolitiikkaan“.

Tämä väittäminen on väärä. Kapitalististen aineiden rajoittamispolitiikka ja niiden syrjäyttämispolitiikka eivät ole kaksi eri politiikkaa. Ne ovat yhtä ja samaa politiikkaa. Maaseudun kapitalististen aineiden syrjäyttäminen on kapitalististen aineiden rajoittamispolitiikan, kulakiston riistopyrkimysten rajoittamispolitiikan välttämätön seuraus ja oleellinen osa. Maaseudun kapitalististen aineiden syrjäyttämistä ei saa rinnastaa kulakiston syrjäyttämiseen luokkana. Maaseudun kapitalististen aineiden syrjäyttäminen on kulakiston yksityisten ryhmien syrjäyttämistä ja voit-

tamista, sellaisten ryhmien, jotka eivät ole kestäneet veropuristusta, jotka eivät ole kestäneet Neuvostovallan rajoitustoimenpiteiden järjestelmää. On ymmärrettävää, että kulakiston riistopyrkimysten rajoittamispolitiikka, maaseudun kapitalististen ainesten rajoittamispolitiikka ei voi olla johtamatta kulakiston yksityisten ryhmien syrjäyttämiseen. Siksi ei kulakiston yksityisten ryhmien syrjäyttämistä voida pitää minään muuna kuin maaseudun kapitalististen ainesten rajoittamispolitiikan välttämättömänä tuloksena ja oleellisena osana.

Tätä politiikkaa on meillä noudatettu ei ainoastaan kuntoonpalauttamiskaudella, vaan myöskin uudestirakentamiskaudella sekä XV puoluekokouksen (vuoden 1927 joulukuu) jälkeen että puolueemme XVI konferenssin kaudella (vuoden 1929 huhtikuu) ja myöskin tämän konferenssin jälkeen aina vuoden 1929 kesään saakka, jolloin meillä alkoi yleisen kollektivisoimisen ajanjakso, jolloin tapahtui **käännö** kulakiston luokkana likvidoimisen politiikkaa kohti.

Jos tarkastellaan puolueen tärkeimpiä asiakirjoja, vaikkapa joulukuussa vuonna 1925 pidetystä XIV puoluekokouksesta alkaen (kts. päätöslauselmaa Keskuskomitean toimintaselostuksen johdosta²⁵) vuoden 1929 huhtikuussa pidettyyn XVI puoluekonferenssiin saakka (kts. päätöslauselmaa „Maatalouden kohottamisteistä“²⁶), niin ei voida olla huomaamatta, että teesi „kulakiston riistopyrkimysten rajoittamisesta“ eli „kapitalismin kasvun rajoittamisesta maaseudulla“ kulkee aina rinnan teesin kanssa „maaseudun kapitalististen ainesten syrjäyttamisestä“ ja „maaseudun kapitalististen ainesten voittamisesta“.

Mitä se merkitsee?

Se merkitsee sitä, että puolue ei erota maaseudun kapitalististen ainesten syrjäyttämistä kulakiston riistopyrkimysten rajoittamispolitiikasta, maaseudun kapitalististen ainesten rajoittamispolitiikasta.

XV puoluekokous samoin kuin XVI konferenssikin on kokonaan „maatalousporvariston riistopyrkimysten rajoittamis“-politiikan kannalla (XV puoluekokouksen päätöslauselma „Työstä maaseudulla“²⁷), „kapitalismin kehitystä maaseudulla rajoittavien uusien toimenpiteiden käytäntöönottamisen“ politiikan kannalla (kts. samaa), „kulakin riistopyrkimysten jyrkän rajoittamisen“ politiikan kannalla (kts. XV puoluekokouksen päätöslauselmaa viisivuotissuunnitelmasta²⁸), „kulakkia vastaan käytävän hyökkäyksen“ politiikan kannalla siinä mielessä, että „siirrytään edelleen järjestelmällisemmin ja järkähtämättömämmin rajoittamaan kulakkia ja yksityisyrittäjäjä“ (kts. samaa), kaupungin ja maaseudun „yksityiskapitalistisen talouden ainesten“ „vieläkin päättäväisemmän taloudellisen syrjäyttämisen“ politiikan kannalla (kts. XV puoluekokouksen päätöslauselmaa Keskuskomitean toimintaselostuksen johdosta²⁹).

Siis a) mainitun kirjoituksen kirjoittaja on väärässä kuvatessaan kapitalististen ainesten rajoittamispolitiikkaa ja niiden syrjäyttämispolitiikkaa kahdeksi eri politiikaksi. Tosiasiat osoittavat, että me olemme tässä tekemisissä yhden yleisen politiikan, kapitalismin rajoittamispolitiikan kanssa, minkä politiikan oleellisena osana ja tuloksena on kulakiston yksityisten ryhmien syrjäyttäminen.

Siis b) mainitun kirjoituksen kirjoittaja on väärässä väittäessään, että maaseudun kapitalististen ainesten syrjäyttäminen alkoi vasta uudestirakentamiskaudella, XV puoluekokouksen kaudella. Todellisuudessa on syrjäyttämistä tapahtunut sekä XV puoluekokouksen edellä, kuntoonpalauttamiskaudella, että XV puoluekokouksen jälkeen, uudestirakentamiskaudella. XV puoluekokouksen kaudella vain voimistettiin kulakiston riistopyrkimysten rajoittamispolitiikkaa uusilla lisätoimenpiteillä, minkä johdosta myöskin kulakiston yksityisten ryhmien syrjäyttämisen täytyi voimistua.

2. Kirjoituksessa sanotaan:

„Kulakiston luokkana likvidoimisen politiikka johtuu kokonaisuudessaan kapitalististen ainesten syrjäyttämispolitiikasta, ollen tämän politiikan jatkoa uudessa vaiheessa“.

Tämä väite on epätarkka ja siksi väärä. On ymmärrettävää, että kulakiston luokkana likvidoimisen politiikka ei ole voinut tapahtua taivaasta. Sitä on valmistanut koko aikaisempi maaseudun kapitalististen ainesten rajoittamiskausi ja siis myöskin syrjäyttämisen kausi. Mutta tämä ei vielä merkitse, etteikö se perinpohjin eroaisi maaseudun kapitalististen ainesten rajoittamisen (ja syrjäyttämisen) politiikasta, että se olisi muka rajoittamispolitiikan jatkoa. Kun sanotaan siten kuin meidän kirjoittajamme sanoo, niin se merkitsee, että kielletään **murros** maaseudun kehityksessä vuoden 1929 kesästä alkaen. Kun sanotaan siten, niin se merkitsee sen tosiasian kieltämistä, että me tänä aikana olemme tehneet **käänte**n puolueemme politiikassa maaseudulla. Kun sanotaan siten, niin se

merkitsee jonkinlaisen ideologisen piilopaikan luomista puolueemme oikeistolaisaineksille, jotka tarrautuvat nyt XV puoluekokouksen päätöksiin puolueen uutta politiikkaa vastaan, samaten kuin aikoinaan Frumkin tarrautui XIV puoluekokouksen päätöksiin kolhoosien ja neuvostotilojen juurruttamisen politiikkaa vastaan.

Mitä XV puoluekokous piti lähtökohtanaan julistaessaan maaseudun kapitalististen ainesten rajoittamisen (ja syrjäyttämisen) politiikan tehostamista? Sitä, että huolimatta tästä kulakiston rajoittamisesta **täytyi** kulakiston luokkana kuitenkin jäädä olemaan toistaiseksi. Tällä perusteella XV puoluekokous jätti voimaan lain maanvuokrauksesta tietäen erinomaisen hyvin, että vuokralleottajat ovat valtaosaltaan kulakkeja. Tällä perusteella XV puoluekokous jätti voimaan lain palkkatyövoiman käytöstä maaseudulla vaatien sen tarkkaa noudattamista. Tällä perusteella julistettiin vieläkin kerran, että kulakkiomaisuuden pakkoluovuttaminen ei ole sallittua. Ovatko nämä lait ja nämä päätökset ristiriidassa maaseudun kapitalististen ainesten rajoittamis- (ja syrjäyttämisen-) politiikan kanssa? **Ei**, eivät mitenkään. Ovatko nämä lait ja nämä päätökset ristiriidassa kulakiston luokkana likvidoimisen politiikan kanssa? **Kyllä**, ovat ehdottomasti! Nämä lait ja nämä päätökset täytyy siis nyt panna syrjään yleisen kollektivisoinnin alueilla, joiden piiri laajenee ei vain päivä päivältä, vaan tunti tunnilta. Itse kolhoosiliikkeen kulku on muuten jo pannut ne syrjään yleisen kollektivisoinnin alueilla.

Voidaanko tämän jälkeen väittää, että kulakiston luokkana likvidoimisen politiikka on maaseudun kapi-

talististen ainesten rajoittamis- (ja syrjäyttämisen-) politiikan jatkoa? On selvää, ettei voida.

Yllämainitun kirjoituksen tekijä unohtaa, että kulakkiluokkaa ei voida syrjäyttää luokkana verotus- ja kaikenlaisilla muilla rajoitustoimenpiteillä, jos tämän luokan käsiin jätetään tuotantovälineet sekä oikeus käyttää vapaasti maata ja jos säilytetään käytännössä laki palkkatyöstä maaseudulla, laki maanvuokrauksesta, kulakkiomaisuuden pakkoluovuttamisen kieltö. Kirjoittaja unohtaa, että kulakiston riistopyrkimysten rajoittamispolitiikkaa harjoitettaessa voidaan odottaa vain erillisten kulakkiryhmien syrjäyttämistä, mikä ei ole ristiriidassa sen kanssa, että kulakisto säilyy toistaiseksi luokkana, vaan päinvastoin edellyttää sitä. Kulakiston syrjäyttämiseksi luokkana ei riitä sen erillisten ryhmien rajoittamisen ja syrjäyttämisen politiikka. Kulakiston syrjäyttämiseksi luokkana täytyy murtaa avoimessa taistelussa tämän luokan vastarinta ja ottaa siltä pois sen olemassaolon ja kehittymisen tuotannolliset lähteet (vapaa maankäyttö, tuotantovälineet, maanvuokraus, oikeus työvoiman palkkaamiseen j.n.e.).

Tämä juuri onkin käänne kulakiston luokkana likvidoimisen politiikkaan. Ilman sitä ovat puheet kulakiston syrjäyttämisestä luokkana tyhjää jaarittelua, joka on mieluista ja edullista vain oikeistouklo-nisteille. Ilman sitä ei voida ajatellakaan mitään vakavaa maaseudun kollektivisointia, puhumattakaan yleisestä kollektivisoinnista. Tämän ovat hyvin käsittäneet maascutumme köyhälistö ja keskitalonpojat, jotka hävittävät kulakistoa ja toteuttavat yleistä

kollektivisointia. Tätä eivät nähtävästi vielä käsitä jotkut tovereistamme.

Siis puolueen nykyinen maaseutupolitiikka ei ole vanhan politiikan **jatkoa**, vaan **käännö** vanhasta, maaseudun kapitalististen ainesten **rajoittamisen** (ja syrjäyttämisen) politiikasta uuteen, kulakiston luokkana **likvidoimisen** politiikkaan.

„Krasnaja Zvezda“ № 18,
tammikuun 21 pnä 1930

Allekirjoitus: J. Stalin